

Κι εἶπε τότε στὸν Φεραῖον: ἐγὼ φθάνας μοναχῆ
ἀλυτρώτους νὰ λυτρώνω
καὶ λαὸν ν' ἀνάπτω φάσιν
σῶμα, πνεῦμα καὶ ψυχῆ.

Γιὰ μικροὺς καὶ γι' ἀσθενεῖς
ἐγὼ γίνομαι θυσία,
καὶ δὲν θ' ἀρνηθῆ κανεὶς
τὴν δική μου προστασία.

Ἄσ' ὄλους Ἀλευθεριά χρυσῆ,
κι εἶναι περιττόν καὶ σὺ
Ἀλευθεριάς νὰ βγαίνης ψάλτης.

Καὶ μὲ ρίμαις φλογεραῖς
νὰ μοῦ φέρνῃς συμφοραῖς,
νὰ μοῦ γίνωσ' ἐφιάλτης.

Ἦθελεν ἡ Μοναρχία σώνει καὶ καλὰ μονόχη
τῆς σκλαβιάς τὴν προστασία γιὰ προνομίῳ τῆς νάχη,
καὶ γιὰ τοῦτο καὶ τὸν Ρήγα
μὲ θυμὸ τὸν ἐκνήγα
καὶ τὸν εἶχε στὸ στομάχι.

Ἔως ὅτου τοῦ Φεραίου δὲν ἠκούσθη πλέον ῥίμα
κι ἔπεσε κι' ὁ ψάλτης θῦμα
τῆς κοσμοφιλοῦς Αὐστρίας,
ἐμπνευσμένης ἱεραίας
τῆς Θεᾶς Ἐλευθερίας.

●. — Μὲς στῆς κούρας τῆς πολλαῖς
μόνον ὅσα τώρα λὲς
φαίνονται σ' ἐμέν' ἀλήθεια,
κι' ὅλα τάλλα κολοκῆθια.

Ἡ διαλυθεῖσ' Αὐστρία
Δίκαιον, Ἐλευθερία,
κι' ἀσθενῶν παρηγορία.

Ἄστῆς σκλαβιάς τὰς δυστυχίας
ἢ φροντίς τῆς Μοναρχίας
ἦτον ὑπεραρκετή.

Καὶ γιὰ τοῦτο, βρὲ μουρμούρη,
οἱ Φεραῖοι τροβαδοῦροι
ἦσαν ἄλλως περιττοί.

Κι ἔκανε πολὺ καλὰ
τὸν Φεραῖο νὰ σκοτώσῃ,
κι' ἀπὸ τοῦτον τὸν μετῆ
τοὺς Ραγιαδες νὰ γλυτώσῃ.

Π. —

Κοῖμα κοῖμα νὰ χαθῆ
κι ἔτσι νὰ διαλυθῆ
τῶν Ἀφβούργων τὸ συνάφι.

Κι ἔμα χερί τώρα πλέον
ἀπὸ βίβλους Βασιλέων
βλέπω νὰ τοὺς διαγράφη.

Κορώναις ἔακουσμέναις,
ἀτιμητὰ στολιδία,
τῆς βλέπω πεταμέναις
σὲ ῥάκη καὶ σκουπίδια.

Κανέναις πᾶ δὲν ἔχει τι νὰ πῆ...
σήμερα τοῦ παντός ἀνατροπῆ,
κι' ἀήτητοι Μονάρχαι δίχως Θρόνον
τοῦ Κόμητος τὸν τίτλο πέφτουν μόνο.

Ἐκεῖνοι σ' ἐλαγίζοντες δεσπότη
περνοῦν· σὰν τοὺς ἄλλους ἰδιώται,
καὶ σήμερα φοροῦν ψηλὰ καπέλα,
κι' ἔγιναν μία τζόγια, μία τρέλλα.

Καὶ κἀτι Σακαράκηδες, ποῦ χρόνια
δὲν ἔπαιναν τὸν κόσμον ν' ἀπειλοῦν,
χωρὶς σταθιὰ καὶ κρήνη καὶ γαλόγιε
σὲ θηριοτροφεῖα τοὺς σφαλοῦν.

Καὶ τοῦ Φεραίου σήμερα τοὺς στίχους
σὲ πρόσωπα τυράνων τοὺς τινάζουν,
καὶ τοὺς παλῆους θυροῦνται Μετερνίχους
κι' ἀνάθεμα σ' τὴ μνήμη των φωνάζουν.

Ἄ Φασουλῆς παραληρών
μὲ τόνον κᾶπως κλαυθμηρών.

Μετερνίχους Αὐστρία,
ὁποῦ Λάμιας ἰδεώδη
μὲ τὴν ἄλλη συμμορία
σ' ἐσηκώσανε στὸ πόδι.

Καταλυτῆμένος πῆγα
ἐμπρός σ' ἄγαλμα τοῦ Ρήγα,
καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα
τὸν ἐρώτησα γιὰ σένα.

Μὰ δὲν θέλησε τὸ θῦμα
μ' ἕνα λόγο, μὲ μὰ ῥίμα
παντελὲς ν' ἀποκριθῆ

Μόνον σήκωσε τὸ χερί
κατὰ τὰ δικά σου μέρη
ἴσως γιὰ νὰ σ' εὐχήθῃ.